

- 5.6 Având în vedere în special faptul că este posibil, și chiar s-a întâmplat ca în jurisprudența sau în legislația națională să se concluzioneze că, în cazul contractelor de împrumut încheiate în valută, consumatorul a contractat datoria în valută ca urmare a faptului că rata dobânzii aplicabilă în perioada respectivă era mai favorabilă decât cea pentru împrumuturile în forinți și, în schimb, și-a asumat în mod exclusiv efectele variației cursului de schimb valutar; și având în vedere de asemenea că norma națională relevantă impune o prezentare detaliată a riscului în scris, iar nu o simplă declarare a existenței unui risc și a atribuirii acestuia, precum și, în plus, faptul că Curtea de Justiție a Uniunii Europene a constatat, la punctul 74 din Hotărârea pronunțată în cauza C-26/13, că contractantul profesionist nu numai că trebuie să informeze consumatorul cu privire la risc, ci este necesar și să îi permită să aprecieze riscul respectiv, trebuie să se considere că nu are caracter abuziv, cu alte cuvinte că este clară și inteligibilă, având în vedere consecințele economice, o clauză contractuală care atribuie consumatorului riscul cursului de schimb valutar, redactată (sub formă de condiție contractuală generală utilizată de contractantul profesionist și care nu a fost negociată individual) în temeiul obligației de informare prevăzute de lege în mod obligatoriu cu caracter general, dar care nu indică în mod expres și exact (de exemplu, în mod expres și cuantificabil pe baza informațiilor privind o perioadă anterioară care este cel puțin echivalentă cu perioada angajamentului asumat de consumator) valoarea beneficiilor care rezultă în mod previzibil din dobânzile aplicate în funcție de BUBOR în cazul împrumuturilor în forinți și în funcție de LIBOR sau de EURIBOR în cazul împrumuturilor stabilite în valută?
- 6) În ceea ce privește aprecierea lipsei caracterului abuziv al unei clauze contractuale care atribuie consumatorului riscul cursului de schimb valutar, redactată (sub formă de condiție contractuală generală utilizată de contractantul profesionist și care nu a fost negociată individual) în temeiul obligației de informare prevăzute de lege în mod obligatoriu cu caracter general, cum trebuie distribuită sarcina probei între consumator și contractantul profesionist pentru a stabili dacă consumatorul a avut efectiv posibilitatea de a se familiariza în mod real, înaintea de încheierea contractului de împrumut, cu clauza în litigiu prin care s-a angajat irevocabil – articolul 3 alineatul (3) din Directiva 93/13/CEE și punctul 1 litera (i) din anexa la aceasta –?
- 7) Trebuie să se considere că, în cazul contractelor de împrumut stabilite în valută – cu alte cuvinte, în cazul tranzacțiilor privind servicii al căror preț este legat de fluctuațiile unui curs de schimb de pe piața financiară –, instituțiile de credit care încheie un contract cu un consumator folosind propriul curs de schimb valutar au calitatea de profesioniști care nu controlează evoluția prețului – punctul 2 litera (c) din anexa la Directiva 93/13/CEE –?

(¹) Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Županijski Sud u Zagrebu (Croatia) la 18 mai 2017 – Ured
za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta/AY**

(Cauza C-268/17)

(2017/C 256/08)

Limba de procedură: croata

Instanța de trimitere

Županijski Sud u Zagrebu

Părțile din procedura principală

Titularul acțiunii penale: Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta

Inculpat: AY

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 4 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI trebuie interpretat în sensul că faptul de a nu începe urmărirea penală pentru infracțiunea care face obiectul unui mandat european de arestare sau de a pune capăt acesteia se raportează doar la infracțiunea care face obiectul mandatului european de arestare sau această dispoziție trebuie interpretată în sensul că renunțarea la urmărirea penală sau abandonul acesteia trebuie să privească persoana căutată în calitate de suspect/inculpat în cadrul acestor proceduri?

- 2) Un stat membru poate refuza, în temeiul articolului 4 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, să execute un mandat european de arestare emis atunci când autoritatea judiciară din celălalt stat membru a decis fie să nu înceapă urmărirea penală pentru infracțiunea care face obiectul mandatului european de arestare, fie să pună capăt acesteia, în cazul în care, în cadrul acestor proceduri, persoana căutată avea calitatea de martor, iar nu pe cea de suspect/inculpat?
- 3) Decizia de a pune capăt unei anchete în cadrul căreia persoana căutată nu avea calitatea de suspect, însă a fost ascultată în calitate de martor, constituie pentru celelalte state membre un motiv de a nu da curs mandatului european de arestare emis în conformitate cu articolul 3 punctul 2 din Decizia-cadru 2002/584/JAI?
- 4) Care este legătura dintre motivul obligatoriu de refuz al predării prevăzut la articolul 3 punctul 2 din decizia-cadru atunci când „din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv într-un stat membru pentru aceleași fapte” și motivul facultativ de refuz al predării prevăzut la articolul 4 punctul 3 din decizia-cadru în cazul în care „persoana căutată a făcut obiectul unei decizii definitive într-un stat membru pentru aceleași fapte care împiedică desfășurarea ulterioară a procedurilor”?
- 5) Articolul 1 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI trebuie interpretat în sensul că statul de executare este obligat să adopte o decizie cu privire la orice mandat european de arestare care îi este transmis, iar aceasta și atunci când s-a pronunțat deja cu privire la un mandat european de arestare anterior emis de cealaltă autoritate judiciară împotriva aceleiași persoane căutate în cadrul aceleiași proceduri penale și că noul mandat european de arestare este emis ca urmare a unei schimbări a circumstanțelor în statul care emite mandatul european de arestare (decizie de trimitere – declanșarea procedurii penale, criteriu mai strict în materie de indicii cu privire la săvârșirea infracțiunii, nouă autoritate judiciară/instanță competentă)?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Conseil d'État (Franța) la 19 mai 2017 – Fédération des fabricants de cigares și alții/Premier ministre, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

(Cauza C-288/17)

(2017/C 256/09)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamante: Fédération des fabricants de cigares, Coprova, E-Labo France, Smakq développement, Société nationale d'exploitation industrielle des tabacs et allumettes (SEITA), British American Tobacco France

Pârâți: Premier ministre, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

Intervenienți: Société J. Cortès France, Scandinavian Tobacco Group France, Villiger France

Întrebările preliminare

- 1) Dispozițiile prevăzute la alineatele (1) și (3) ale articolului 13 din Directiva 2014/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că interzic utilizarea, pe pachetele unitare, pe ambalajul exterior și pe produsele din tutun a oricărei denumiri de marcă ce evocă anumite calități, indiferent de notorietatea acesteia?
- 2) În funcție de interpretarea care trebuie dată alineatelor (1) și (3) ale articolului 13 din directivă, dispozițiile pe care acestea le prevăd, în cazul în care se aplică denumirilor și mărcilor comerciale, respectă dreptul de proprietate, libertatea de exprimare, libertatea de a desfășura o activitate comercială și principiile proporționalității și securității juridice?